

עמ"י (ירושלים) 49996-07-15 - פלוני נ' מדינת ישראל

העורר

בית משפט לנוער בבית המשפט המחוזי בירושלים
בפני סגן הנשיא, כב' השופט משה דרורי

09 אוקטובר 2015

עמ"י 49996-07-15

פלוני, קטין
ע"י ב"כ עו"ד איתמר בן גביר

נגד

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד מרים בן גל
מפרקליטות מחוז ירושלים, פלילי

המשיבה

פסק דין

מבוא

1. בפני ערר על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט שמואל הרבסט), מיום ז' אב תשע"ה (23.7.15), במסגרת תיק מ"י 47290-07-15 (שנדון יחד עם 11 תיקים אחרים, שמוספרו על פי מספר התיק הראשון שבהם, מ"י 41985-07-15 מדינת ישראל נ' אלעד דהרי; להלן - "ההחלטה").
2. החלטה זו התייחסה לבקשה של המדינה נגד 12 משיבים, להרחיקם ממשחקי כדורגל, למשך עונת משחקים, או שתי עונות, וזאת עקב אירועי אלימות, שלטענת המדינה, ביצעו המשיבים - וביניהם העורר שבפני - ביום 15.7.15, במשחק כדורגל שהתקיים בבליה, בין בית"ר ירושלים לשרלרואה.
3. בית משפט השלום נענה לבקשת המדינה, והורה על הרחקת העורר ממגרשי ספורט במשך עונת המשחקים 2015/2016.

ההחלטה נשוא הערר

4. בית משפט קמא קבע ביחס לעורר שבפני (משיב 10 בפניו), את הממצאים העובדתיים הבאים (עמ' 16, שורות 7-8 להחלטה):
"משיב זה נצפה כאשר הוא מטיל חפץ בוהק, על אף שהוא מכחיש לחלוטין כי הטיל דבר מה בוער, וטוען כי מדובר ב'השתקפות של

המצלמה' (שורות 44-46 להודעתו מיום 21.7.15).

5. לאחר שבית משפט קמא נימק והסביר כי התקיימו התנאים להפעלת סעיף 17 לחוק איסור אלימות בספורט, תשס"ח-2008 (להלן - "החוק"), הוא הורה כי ביחס לעורר וביחס למשיבים האחרים, אשר כלשונו **"נקשרו לאירועי האבוקות למיניהם"**, הדין הוא כי אלה **"יורחקו מכל משחקי הכדורגל עד לסוף עונת המשחקים 2015/2016 בכל המפעלים, לרבות אימוני הקבוצות, משחקי גביע, טורנירים וכדומה"** (עמ' 22, שורות 1-3 להחלטה).
6. בית משפט השלום מסביר כי אין אנו עוסקים בהעמדה לדין פלילי, וכי לא מדובר בבית משפט שלום בבריסל אלא בירושלים, וכי הסמכות המופעלת היא על פי החוק הנ"ל בלבד ובתחומו של אותו חוק (עמ' 12 להחלטה).
7. בית המשפט קבע, לפי פרשנות החוק, כי אירוע הספורט מתייחס גם לאותו משחק כדורגל בבליגה (עמ' 13-14 להחלטה).
8. בית המשפט מעמיד את השאלה האם, על פי הראיות שנאספו, יש בסיס סביר לחשד שהעורר - כמו המשיבים האחרים - עלול להתנהג בעתיד באופן אלים או תוך הפרת הסדר הציבורי באירוע ספורט, עד כדי שצריך יהיה לשקול הגבלות או הרחקות, כדי למנוע את התגשמותו של החשש האמור (עמ' 14, שורות 8-10 להחלטה).
9. בית המשפט מסיק מחומר החקירה, כי אכן המשיבים נהגו באופן שיש בו כדי להקים חשש סביר כאמור, באופן שיהפוך את הספורט המהנה, כלשון בית המשפט, **"ל'מלחמה' חסרת טעם וחסרת פשר אשר עשויים להיות בה נפגעים לא מעטים"** (עמ' 16, שורות 21-22).
10. בית משפט השלום לא קיבל את טענת ב"כ המשיבים בערכאה הראשונה, עו"ד שמאי, כי הכנסת אבוקות למגרש כדורגל באירופה היא תופעה מוכרת וחוקית (עמ' 17, שורות 1-2), וקבע כי **"די בתמונה הכללית אשר נשקפה לצופה באותו המשחק כדי להקים חשש כזה, כי לא את הספורט חיפשו אוהדים אלו אלא את המהומה"** (עמ' 17, שורות 14-15).
11. לאחר שהביא וציטט החלטה שניתנה על ידו בעניין דומה (עמ' 17-19 להחלטתו), הסביר בית המשפט כי על אף שאין מדובר בהכרעת דין אלא בקביעה בעלת אופי מינהלי, די בכך כדי לקבוע שיש בסיס סביר לחשש להתנהגותם באופן אלים ומתפרע. בית המשפט הוסיף ואמר: **"מי שאינו יודע כיצד לנהוג באופן ספורטיבי במגרש כדורגל, אינו ראוי להיכנס ולקחת חלק באירוע שכזה, אף אם הוא אדם נורמלי בדרך כלל"** (עמ' 20, שורות 9-10).
12. בית המשפט הסביר כי גם כאשר מדובר באנשים נורמטיביים וצעירים, תמוהה בעיני העובדה כי הם משנים את עורם כאשר הם נכנסים לשערי האיצטדיון (שם, שורות 14-15).
12. בית המשפט, במסגרת התייחסותו לתקופת ההרחקה, הוסיף את הנתון העובדתי הבא, שעל כך אין חולק כיום, וגם המדינה מסכימה לכך (עמ' 20, שורות

20-24):

"על זאת, יש להוסיף את התנהגותם הבזויה של חלק מאוהדי שרלרואה הבלגית. סימון תנועות שחיטה, הצדעה במועל יד ושימוש בדגלים נאציים על אדמתה של אירופה הרוויה באדמת [כנראה צ"ל: בדם] בני עמנו, היא התנהגות מכוערת, אנטישמית, אשר עשויה להוציא מכליו כל אדם, אם הוא אוהד את קבוצת בית"ר ירושלים, ואם לאו".

תמצית טענות המערער

13. העורר, מפי בא כוחו, עו"ד איתמר בן גביר, מתייחס הן בכתב והן בעל פה,

לשלושה נושאים עיקריים:

- א. מרשו לא ביצע דבר, ולבטח לא הטיל אבוקה; כל שעשה הוא שהרים יד וקילל. אין הוכחות לקללות גזעניות או פעולה גזענית כלשהי של מרשו. קללות גרידא, בעיני ב"כ העורר הן חלק ממה שקורה במגרשי כדורגל, ויש לראותם כחלק מחופש הביטוי הרחב.
- ב. אין מקום להפעלת חוק האלימות בספורט הישראלי ביחס לאירוע שהיה בחו"ל. אין כל הוכחה כי בבלגיה יש דין דומה לדין הישראלי.
- ג. לחילופין, אין מקום לעונש כה חמור ודי בתקופת ההרחקה עד היום. לעניין זה הציג עו"ד בן גביר נתונים אלה ביחס לעורר: קטין, בן 17.5, ללא עבר פלילי, המתעתד לשרת בצבא. לפיכך, טענת הסניגור היא כי אין הצדקה לקביעת תקופת הרחקה כה ארוכה שתפגע קשות בעורר, שנמנה על אוהדי קבוצת בית"ר ירושלים.

תמצית טענות המדינה

14. ב"כ המשיבה, עו"ד מרים בן גל, דוחה את טענות העורר, כסדרן:
 - א. על פי הצילום שהוצג בפני בית משפט קמא, שהינו גם הנספח להודעתו של העורר במשטרה מיום 21.7.15, יש להסיק בוודאות כי העורר השליך אבוקה. גם אם הדבר לא הוכח ברמת הראיות הנדרשת בפלילים, די בכך לעניין הפעלת הסמכות המינהלית. לטענת המדינה, גם אם היה מדובר בקללות גרידא (כגרסת העורר), עדיין יש בכך כדי להצדיק את סמכות התובע לבקש מבית משפט קמא את הרחקת התובע ממגרשי הספורט, ועל כן, אין להתערב בהחלטת בית משפט השלום ולהופכה בערעור.
 - ב. לעניין הטענה כי האירוע היה בבלגיה, סבורה ב"כ המדינה כי מדובר ב"נסיבה", בתוך סעיף 17 לחוק, ואין צורך להוכיח פליליות כפולה. בכל מקרה, עמדת המדינה היא כי משחק הכדורגל בבלגיה, דינו כאירוע ספורט, לעניין סעיף 17 לחוק האמור.
 - ג. ככל שמדובר בנסיבותיו של העורר, הביאה ב"כ המדינה שלושה תיקים שנפתחו נגד העורר על אי ציות להחלטת בית משפט קמא. לדבריה, מוכיח הדבר כי אין לסמוך עליו, וגם מטעם זה, יש להותיר את פסק הדין על כנו.

דין

החוק - רקע, מטרות ותכליות

15. עוסקים אנו בחוק ספציפי, שנחקק לפני מספר שנים על ידי הכנסת, הוא חוק איסור אלימות בספורט, תשס"ח-2008 (ספר חוקים, תשס"ח, מספר 2182, מיום 12.8.2008).
16. הבסיס לחוק זה הוא הצעת חוק של חברי כנסת מטעם ועדת החינוך, התרבות והספורט של הכנסת (הצעות חוק - הכנסת, תשס"ח, מספר 224, מיום 31.3.2008). כנאמר בדברי ההסבר, בעקבות המלצותיה של הועדת החקירה הפרלמנטרית בנושא אלימות בספורט, תוקן חוק הבטיחות במקומות ציבוריים. בהמשך נכתב **"התיקונים נעשו בעקבות מקרים חוזרים ונשנים של ביטוי אלימות וגזענות במגרשי הספורט ובהקשר של אירועי ספורט. התיקונים שנעשו בחוק האמור חלים על ענפי הכדורגל והכדורסל בלבד. לשם התמודדות עם תופעה קשה זו, מוצע בהצעת החוק המתפרסמת בזה לקבוע בחוק נפרד הוראות לטיפול בנושא האלימות בספורט, הלקוחות מחוק הבטיחות, בהרחבת תחולתן לכלל ענפי הספורט, וכן לקבוע הוראות נוספות, שתכליתן הגברת האכיפה וסיוע במיגור התופעה האמורה. ההוראות שמוצע להעבירן מחוק הבטיחות לחוק המוצע מובאות בנספח"**.
17. התוצר הסופי של החוק הוא קביעה בדבר תנאים לקיום אירוע ספורט (פרק ב לחוק), ובעלי התפקידים האחראיים באותו אירוע ספורט (פרק ג). במסגרתו של פרק ג הנ"ל הוקנו סמכויות למנהל בטיחות, מנהל בטחון וסדרנים, להוציא מאירוע ספורט מפריעים ולעכבם עד לבואו של שוטר (סעיף 11 לחוק).
18. בפסק דין זה אעסוק בסעיף 17 לחוק, הנמצא בפרק ד לחוק שכותרתו **"אכיפה ועונשין"**, אשר בו מופיע מדרג זה:
- שוטר מוסמך להרחיק מאירוע ספורט אדם המפריע לסדר הציבורי (סעיף 12), ואף להזמין להתייצב לפני קצין משטרה (סעיף 13א), כאשר קצין המשטרה מוסמך להורות על הרחקתו או הגבלתו של האדם, שלא ייכנס לאירוע ספורט במשך 30 יום (סעיף 13ב לחוק), וסמכות זו נתונה לביקורת בית משפט כאמור בסעיף 13ד לחוק. כאשר מדובר בהפרה חוזרת של אדם שקצין משטרה הורה לו להימצא מחוץ למגרש, רשאי קצין המשטרה להרחיק אותו ל-60 יום; ואם אותו אדם יתנהג באופן אלים, תקופת ההרחקה יכולה להגיע ל-90 יום (סעיף 13א, כפי שהוסף בתיקון מספר 1 משנת תשע"ה (2014)). בדברי ההסבר להצעת חוק איסור אלימות בספורט (תיקון) (הגברת האכיפה), התשע"ה-2014 (הצעות חוק הכנסת, תשע"ה, מס' 588, מיום 8.12.14, נאמר: **"בחלוף כמה שנים מחקיקתו, מוצעים בזה תיקונים אחדים, שיקנו כלי אכיפה נוספים בהתמודדות עם התופעה ויגבירו את ההרתעה"**.
19. הסעיפים הבאים באותו פרק קובעים עבירות פליליות אלה:
- הכנסת חפץ אסור (כלי יריה, סכין, אולר ואמצעים כימיים שהפעלתם גורמת לקולות נפץ, עשן או אור, לרבות חזיזים) לאירוע ספורט, מהווה עבירה שעונשה המירבי הוא חמש שנות מאסר (סעיף 14ג לחוק);
- התבטאות גזענית במהלך אירוע ספורט דינה שנתיים מאסר (סעיף 15 לחוק); בית

משפט זה מפי כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן, שלדבריה הסכימו כב' השופט הבכיר יורם נעם וכב' השופט משה בר-עם, דחה ערעור של נאשם על סעיף זה שביקש כי לא יורשע וקבע כי מן הראוי להרשיע בתיק מסוג זה, גם כאשר יש חוות דעת חיובית של שירות המבחן - ע"פ (י-ם) 24983-05-15 מור מרדכי אשור נ' מדינת ישראל (2015); כניסה לשדה המשחק בזמן אירוע ספורט ללא אישור האחראי או הסדרן, שדינה שנת מאסר (סעיף 16 לחוק);

תקיפת אדם במקום שבו מתקיים אירוע ספורט, עונשה המירבי הוא שלוש שנות מאסר (סעיף 16 לחוק, כפי שהוסף בתיקון הנ"ל משנת התשע"ה-2014), לעומת עונש מירבי של שנתיים מאסר בגין תקיפה "סתם", כאמור בסעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

20. כאן מגיעים אנו לסעיף הרלבנטי בתיק זה, הוא סעיף 17 לחוק איסור אלימות בספורט, שכותרת השוליים שלו היא **"בקשה למתן צו הרחקה או הגבלה"**. וזה לשונו של הסעיף:

"לבקשת תובע, רשאי בית המשפט לתת לאדם צו הרחקה או הגבלה כאמור בסעיף 18, אם ראה כי התקיים אחד מאלה:

(1) האדם התנהג באופן אלים או תוך הפרת הסדר הציבורי באירוע ספורט, או שקיים לגביו חשד סביר שעבר עבירה הקשורה לספורט, או לא ציית להוראות שוטר או סדרן לאירועי ספורט;

(2) התנהגותו של האדם במהלך אירוע ספורט נותנת בסיס סביר לחשש כי הוא עלול להתנהג בעתיד באופן אלים או תוך הפרת הסדר הציבורי באירוע ספורט או להתבטא התבטאות גזענית...".

21. לשלימות התמונה אזכיר את תמצית הוראות סעיף 18, המפרט את האיסורים במסגרת צו ההרחקה או ההגבלה, כולל איסור כניסה לאירועי ספורט (סעיף 18(א)) וחובת התייצבות של אותו אדם במשטרה כשעה לפני פתיחת אירוע ספורט עד שעה לאחר סיומו של האירוע (סעיף 18(ב)).

כן נקבע כי תקופת ההגבלה לא תעלה על שלוש שנים (סעיף 18(א)(1)(ב) סיפא; סעיף 18(א)(2)(ב) ו-(ג)).

אם הורשע אדם בעבירה הקשורה לספורט, בית המשפט רשאי לקבוע תקופת הרחקה שלא תעלה על חמש שנים (סעיף 19 לחוק). כאשר נמנע בית משפט השלום מלהורות על הרחקה לאחר הרשעה בעבירות של תקיפת שוטר, התנהגות פרועה, כניסה לשדה משחק ותקיפה סתם, קיבל בית המשפט המחוזי בתל אביב את ערעור המדינה והורה לכלול בגזר הדין הרחקת הנאשם משהות במגרשי ספורט (במקרה אחד, נקבע הדבר כעיקרון - עפ"ג (ת"א) 48196-04-13 מדינת ישראל נ' יוסף אזברגה (2013), שניתן על ידי כב' הנשיאה דבורה ברלינר - אב"ד; כב' השופט ג'ורג' קרא סגן נשיא; כב' השופטת מרים סוקולוב; ובמקרה שני, נקבע כי לעונש שהוטל בבית משפט השלום תיתוסף הוראה בדבר הרחקת הנאשם מהימצאות במגרשי ספורט במשך שנתיים בניכוי תקופת מעצרו בפועל (עפ"ג (ת"א) 26458-05-15 מדינת ישראל נ' גבריאל דבוש

- (2015), מפי כב' הנשיאה דבורה ברלינר - אב"ד; כב' השופט ג'ורג' קרא סגן נשיא; כב' השופטת אסתר נחליאלי-חייט).
22. עינינו הרואות, כי הסמכות על פי סעיף 17 לחוק הנ"ל, היא סמכות יוצאת דופן בעולם המשפט הפלילי. אין צורך בהרשעה, כתנאי להפעלת הסמכות.
23. סעיף 17(1) לחוק מאפשר את הפעלת הסמכות כאשר אדם מתנהג באופן אלים או שקיים לגביו חשד סביר שעבר עבירת ספורט או לא ציית לשוטר. כאן מצויים אנו במינוחים משפטיים מתחום המשפט הפלילי - **"חשד סביר שעבר עבירה"**.
24. לעומת זאת, סעיף 17(2) לחוק נוקט לשון רחבה יותר, וקובע כי די להפעלת הסמכות להגביל או להרחיק אדם מאירועי ספורט, אם התנהגותו של אותו אדם **"במהלך אירוע ספורט נותנת בסיס סביר לחשש כי הוא עלול להתנהג בעתיד באופן אלים או תוך הפרת הסדר הציבורי באירוע ספורט או להתבטא התבטאות גזענית..."** (ראה הציטוט המלא של הסעיף בפיסקה 20 לעיל).
25. המטרה של החוק הוסברה לעיל, וכלולה גם בשמו, והוא - הרצון למנוע אלימות בספורט.
26. התכלית של החוק היא לנקוט אמצעים שיפחיתו את האלימות בספורט, תוך שימוש במספר כלים משפטיים: קביעת התנאים הבטיחותיים והארגוניים של אירוע הספורט; הסמכת אחראי על אירוע הספורט, סדרן או שוטר, להרחיק אדם מאירוע ספורט אם הוא אלים או מתבטא באופן גזעני; הענשה פלילית של מי שמתנהג באלימות באירוע ספורט או יוצר מצב שיכול לגרום לאלימות, כמו הכנסת חפצים אסורים, ובעניין זה החוק כולל החמרת ענישה כמתואר לעיל (ראה: פסקה 19 לעיל).
27. על רקע זה של מטרות החוק ותכליותיו, יש להתבונן בהוראות סעיף 17 לחוק, והכל תוך התייחסות לרצון לשמור על התכלית של החוק ולמנוע אלימות בספורט, מבלי לשכוח, כי חוק זה הינו דבר חקיקה הכפוף למערכת המשפט כולה, לרבות: חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, ועל כן, שומה על בית המשפט לבדוק בשבע עיניים האם התקיימו התנאים המצדיקים את הפעלת החוק, שכן סעיף 17 פוגע בזכויות.
28. כבר עתה אומר, כי גם אם אין צו ההגבלה בגדר עונש פלילי מדוקדק, עדיין יש בו גריעה מזכויותיו של מי שמופעל כלפיו צו כזה. לפני מתן הצו יכול היה אותו אדם להיכנס לאירוע ספורט ולחזות במו עיניו בקבוצת הספורט, אותה הוא אוהד; לאחר מתן הצו - הדבר נאסר עליו. אומנם, יש כיום חלופות טכנולוגיות של צפייה באירוע ספורט בטלוויזיה, אך - כפי שנמסר לי במהלך הדיון על ידי הסניגור (ולא הייתה התנגדות מצד המדינה לתיזה זו) - אינה דומה ראייה לשמיעה, ואינה דומה ראייה בלתי אמצעית כאשר אותו אדם נמצא יחד עם חבריו קהל האוהדים, כראיית המשחק, לבדו, באופן סטרילי בביתו.
29. בית המשפט העליון (כב' השופט ניל הנדל), בפסק הדין היחיד שהגיע לפתחו

בעניין חוק איסור אלימות בספורט (שגם בו יוצג העורר על ידי הסניגור שלפניי, עו"ד איתמר בן-גביר), התייחס למעמד הנורמטיבי של צו ההרחקה, שהוא נשוא התיק שבפניי, באומרו את הדברים הבאים (בש"פ 1869/13 יעקב בן אברהם נ' מדינת ישראל (2013), בפסקה 7):

"מנגנון ההרחקה הקבוע בחוק איסור אלימות בספורט יש בו משום פגיעה בִּפְרִט שנגדו ניתן צו הרחקה. אך יש לזכור את המיקום החוקי בו אנו מצויים. חוק איסור אלימות בספורט הינו חוק ספציפי שנוצר כדי לעקור את העשבים השוטים בשדה הספורט. על אף שמנגנון ההרחקה פוגע בפרט פגיעה שאינה מבוטלת, החוק מכיל בתוכו איזונים ומנגנוני ביקורת שיש בהם כדי לשמור על זכותו של הפרט המורחק. מבלי לקבוע מסמרות, נדמה שתקופת ההרחקה המקסימאלית של שלוש שנים הינה מידתית בהקשר החקיקתי. עוד יש לציין כי צו הרחקה יינתן רק באישור של ערכאה שיפוטית, אשר על החלטותיה ניתן לערור בזכות, ואף ברשות ב'גלגול שלישי'. נראה כי דווקא מקרהו של המבקש מוכיח את מלאכת האיזון הנערכת בהליכים כגון דא. כך למשל, על אף שנקבע שעל המבקש להתייצב בתחנת המשטרה במחצית משחקה של קבוצת בית"ר ירושלים, נקבע כי אם המבקש יעבוד בשעת המשחק, יהא הוא פטור מהתייצבות אם יודיע על כך בטלפון ממקום עבודתו. לא למותר לציין כי ערכאת הערעור אף ציינה כי אם יעמוד המבקש בתנאי ההרחקה 'תהיה חובת התייצבותו במחצית המשחק רק לעונה זו'.

במובן זה, סבורני כי תקופת ההרחקה שנקבעה בצו הינה מידתית, ואין היא חורגת מאמת המידה הראויה בהקשר דנא. מוטב יהא כי המבקש, צעיר יליד 1989, יידע לתעל את רגשותיו במסלול החיובי שבאהדת הספורט, וכך ייצא נשכר הוא, קבוצתו האהודה, וציבור חובבי הספורט. ואולם, ייבחר במסלול אחר, עשוי לאבד את 'זכותו' להיות חלק מהאירוע בתור צופה. בראייה זו אין מדובר בעונש אלא בתוצאה מחויבת כדי לאפשר לאחרים להנות מהספורט.

ומעל הכל, יש לזכור כי הנוהג באלימות על צורותיה בספורט הורס את המשחק לשחקנים, למאמנים ולאוהדים. תחת המטריה של תחרות בריאה קמים וצפים חלקי הפנים המכוערים של החברה. במובן זה, הרחקת המתנהג באלימות או בצורה אסורה בספורט אינה אלא מידה כנגד מידה. מעציב למדי כי יש צורך בחקיקת חוק למניעת אלימות בספורט, אך משנחקק - על בית המשפט להחילו במידתיות. כך נהג בית המשפט המחוזי".

30. התייחסות נורמטיבית של בית המשפט המחוזי לעניין האמצעים שהחוק מעניק, כדי לעקור מן השורש את תופעת האלימות בספורט, מצאתי בהחלטת סגן נשיא בית המשפט המחוזי בת"א, כב' השופט ד"ר עודד מודריק ב-עמ"ת (ת"א) 56228-11-14 רז מזרחי נ' מדינת ישראל (2014), בכותבו את הדברים הבאים:

"על מנת להבטיח את קיומו של האיסור המגולם בהוראת סעיף 15 לחוק, מסורים לרשויות האכיפה שני ערוצי טיפול. ערוץ אחד עניינו בחקירה פלילית שעשויה להוליך להגשת כתב אישום (כפרשה דנן). בגדרה של חקירה כזאת ניתן לעכב את החשודים ואף לעצור אותם ובמסגרת תנאי השחרור בערובה, להגביל את אפשרויות הכניסה שלהם למשחקי כדורגל. הערוץ השני הוא פנייה לבית המשפט בבקשה להוציא צו הרחקה ממגרשי הכדורגל לתקופה מרבית של שלוש שנים (תקופת הרחקה זו ניתנת להארכה עד חמש שנים אם נמצא המורחק אשם בדין). הערוץ השני אינו מותנה בהגשת כתב אישום, אך הוא מותנה בקיומן של ראיות לכאורה להנחת דעת בית המשפט, בעניין הפרת האיסור הגלום בהוראות החוק או בדבר קיומו של חשש להפרה צפויה של האיסורים הללו. אין זיקת גומלין בין ערוץ אחד למשנהו. המחוקק ביקש להעמיד לרשות רשויות האכיפה וארגוני הספורט כלים יעילים ופשוטים להבטחת תקינות התנהלות אוהדי הספורט במגרשי הספורט. השימוש בכלים הללו מצריך כמובן תשתית ראייתית מתאימה, אך אין צורך להעביר את התשתית האמורה בתהליך בדיקה ובירור של אישום פלילי. לא מן הנמנע, אם כן, שפלוגי שננקט נגדו צו הרחקה ממשחקי כדורגל, ובד בבד עם זה הוגש נגדו כתב אישום בגין הפרת הוראות חוק איסור האלימות בספורט, יימצא זכאי בדינו מצד אחד, ותיקבע הרחקתו לפרק זמן מסוים ממגרשי הספורט, מצד שני. אין סתירה בין השניים שכן כאמור ערוץ ההרחקה מיוסד על תשתית ראייתית מסוימת שאינה זהה בהכרח לזו שעליה ניתן לבסס כתב אישום. יתר על כן, צו ההרחקה עשוי להינתן גם כאשר לא מוגש כתב אישום, או כאשר יש יסוד מספיק לחשש שהמורחק עלול להפריע ולשבש משחקי כדורגל עתידיים".

מה עשה העורר במגרש הכדורגל בבליה?

31. בית משפט קמא קבע, כממצא עובדתי, כי העורר "נצפה כאשר הוא מטיל חפץ בוהק" (ראה הציטוט המלא של דברי בית משפט קמא בעמ' 16, שורות 7-8 להחלטה, כפי שהובא לעיל בפיסקה 4).
32. בפני בית משפט קמא לא הובאו ראיות. המסמכים היחידים שהיו בפניו היו אלה: תצלום העורר ממגרש הכדורגל בבליה; והודעת העורר כהודעת חשוד, מיום 21.7.15, שבה הכחיש העורר את זריקת האבוקה. כאשר הוצגה התמונה בפניו, ענה כי אין אבוקה וכי קילל את האוהדים האחרים.
33. העורר לא העיד בבית משפט קמא, וזאת לא ביוזמת המדינה המבקשת, ולא ביוזמת בא כוחו דאז, עו"ד ארי שמאי.
34. מכאן, שהנתון הראייתי היחידי הנמצא בפני בית משפט קמא, התומך בממצא שקבע, הוא זה הנמצא בפניו, דהיינו: הצילום האמור.
35. מכאן, שאין לערכאה הדיונית יתרון על פני ערכאה זו. לכן, כללי אי ההתערבות של ערכאת הערעור בממצאים עובדתיים של הערכאה הדיונית המבררת, לא חלים

- בנסיבות אלה. על כן, בן חורין אני, לשקול את טיב הראיה בעצמי.
36. עיינתי בצילום פעם ופעמיים, ולא ניתן להסיק ממנה דבר, זולת עצם הימצאותו של העורר באותו מגרש (עובדה שאיננו מכחיש, ואף כתב בתחתית התמונה **"מזהה את עצמי מקלל את האוהדים של היריבה"**).
37. קשה לי לקבל את עמדת המדינה כי מדובר בקבוצת אוהדים מפרת חוק שהעורר נמנה עליה, כאשר אין הוכחה ספציפית מה עשה העורר.
38. לאור זאת, לא אוכל לקבל את טענת המדינה, לפיה, עצם היותו של העורר חלק מן החבורה של אוהדי בית"ר ירושלים, שנסעה לבלגיה ונכחה במגרש במשחקה של הקבוצה האמורה, מצדיקה את החלטת בית משפט קמא, להרחיק את העורר ממגרשי כדורגל למשך שנה.
39. אין במשפט הישראלי ענישה קולקטיבית. כל אדם נדון על פי מעשיו והתנהגותו. ערב הדין בבית משפט קמא, זכאי היה העורר להיכנס למשחקי כדורגל. בית משפט קמא בהחלטתו, צמצם זכות זו ואסר עליו להיכנס למשחקים כדורגל של כל הקבוצות.
- יש אנשים, אשר בעיניהם מדובר בעניין פעוט. ב"כ המדינה אף יעצה לעורר להסתפק בצפייה בטלוויזיה.
- ברם, במדינת חוק אנו מצויים, וכל עוד לא התקיימו התנאים הדווקניים בחוק המגבילים זכות שהייתה קיימת, אין הצדקה להגבילה.
40. לטעמי, גם לאחר שראיתי את הצילום האמור, לא אוכל לעמוד מאחורי הממצא העובדתי של בית משפט קמא, לפיו העורר **"נצפה כאשר הוא מטיל חפץ בוהק"** (עמ' 16, שורה 7 להחלטה; הציטוט המלא מובא לעיל בפיסקה 3). בעיניי, כל מה שהתמונה מגלה היא כי העורר עומד, כאשר לצידו אדם אחר, וכי ידו של העורר מושטת קדימה. לא ברור אם אכן מדובר באצבע משולשת, כפי שהנאשם עצמו אמר בהודעתו הנ"ל, בשורה 49. אך, בכל מקרה, לא ניתן להסיק מן הצילום כי מדובר בידיו אבוקה או בהטלתה, גם לא לפי כל מבחן "נמוך" של ראיות מינהליות, שבו דגלה ב"כ המדינה.
- כאמור, המדינה לא הביאה כל ראיה נוספת: לא הוגשו צילומים נוספים ולא הובאו כל ראיות אחרות של עדים שנכחו באירוע.
41. מבחינתי, גם פקיד ציבור, המוסמך לקבוע ממצאים על פי "ראיות מינהליות", לא יוכל להסיק כי העורר זרק אבוקה. כל מה שניתן להסיק הוא, כאמור לעיל, כי העורר היה במקום, עמד והצביע לכיוון מסוים. לדברי העורר, שאותם יש לקבל, הוא אכן קילל את אנשי הקבוצה היריבה. לעניין אחרון זה, ניתן לקבוע ממצא על פי הראיות המינהליות, מכוח הודאת העורר.
42. גם על פי רף ראיות נמוך של מאזן ההסתברות בהליך אזרחי (51%), לא הייתי יכול לחייב העורר בנזק שנגרם, אם נגרם, למאן דהוא, במגרש האמור, עקב פגיעה באבוקה.
43. לאור זאת, לא ניתן לקבוע כי העורר זרק אבוקה במגרש הכדורגל בבלגיה, כנטען על ידי המדינה.

44. מכאן נובע, כי אינני יכול לקבל את עמדת המדינה בדבר תחולת סעיף 17(2) לחוק, שכן התנהגותו של האדם, קרי: עמידתו של העורר במגרש, מבלי שניתן לקבוע שזרק אבוקה, אינה מקיימת את התנאי הנדרש בסעיף 17(2) לחוק, בדבר התנהגות אשר "נותנת בסיס סביר לחשש כי הוא עלול להתנהג בעתיד באופן אלים או תוך הפרת הסדר הציבורי באירוע ספורט".
45. שאלה נוספת שעולה, בהקשר זה, היא זו: סעיף 17(2) הנ"ל מסמיך את בית המשפט להוציא צו הרחקה או הגבלה לאדם שהתנהגותו באירוע הספורט נותנת בסיס סביר לחשש שהוא עלול "להתבטא התבטאות גזענית" (ראה: הציטוט המלא של הסעיף בפסקה 20 לעיל).
46. אכן, העורר הודה כי קילל את אוהדי הקבוצה היריבה, וכלשונו (בשורה 47 להודעתו במשטרה, בתשובה לשאלה מה אני רואה בתמונה): "אתה רואה אותי מקלל את האוהדים".
47. בהיעדר ממצא עובדתי כלשהו כי הקללות כללו התבטאות גזענית, שמוגדרת בסעיף 15 לחוק, יש להניח לטובת העורר - כמו בכל הליך שבו מבקשת המדינה לגרוע מזכויות האזרח - כי הקללות היו "רגילות", ולא כללו "התבטאות גזענית", כמשמעותה בסעיף 15 לחוק.
48. מכאן עולה, כי לא התקיימו התנאים הדרושים להפעלת סעיף 17(2) לחוק.

האם האירוע במגרש הכדורגל בבלגיה הוא "אירוע ספורט"?

49. עניין זה עמד במוקד הדיונים בבית משפט קמא וב"כ המדינה, סנ"צ זיזי התייחס לכך במפורש בדבריו באומרו כי לאירוע ספורט אין שטח טריטוריאלי ואנו נמצאים בהליך מינהלי (עמ' 6 שורה 8).
50. בית משפט קמא התייחס לנושא זה באופן הבא: מצד אחד, אמר כי מדובר בבית משפט שלום בירושלים ולא בבית משפט שלום בבריסל, ולכן לא קיימת סמכות עניינית ומשפטית להעמיד את המשיבים דשם (כולל העורר שבפניי) לדין על מעשיהם, אם כי הדבר אפשרי במסגרת חוק העונשין, העוסק ב"עבירת חוץ". בעניין זה מפנה בית המשפט לסעיפים 13 עד 17 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**), מבלי לפרט.
- לא מצאתי הצדקה להפעלת סעיפים אלה, שכן אין מדובר בעבירות נגד המדינה או העם היהודי (סעיף 13 לחוק העונשין) או עבירות נגד אזרח ישראל או תושב ישראל (סעיף 14 לחוק הנ"ל).
- ככל שמדובר בסעיף 15 לחוק העונשין, העוסק בעבירה שנעברה על ידי אזרח ישראל או תושב ישראל בחו"ל, יש להוכיח פליליות כפולה, כאמור בסעיף 14(ב)(1) שאליו מפנה סעיף 15(ב), ודבר זה לא הוכח.
51. בית משפט קמא מגיע למסקנה כי על פי ההגדרות בחוק איסור אלימות בספורט, מגרש כדורגל בבלגיה עונה להגדרת "אירוע ספורט" (עמ' 14 להחלטה).
52. לכאורה, לאור הממצא העובדתי ומסקנתי המשפטית בפרק הקודם, הדיון בעניין זה מיותר. אך, מאחר שהצדדים האריכו בטענותיהם בסוגיה זו, וייתכן כי הנושא יגיע לערכאת הערעור, ראיתי לנכון להביע עמדתי בעניין זה.

53. לאחר עיון בחוק איסור אלימות בספורט וכן בחוק הבטיחות במקומות ציבוריים, תשכ"ג-1963 (להלן: **חוק הבטיחות**), הגעתי למסקנה שונה מזו של בית משפט קמא, לענין תחולתו הטריטוריאלית של חוק איסור אלימות בספורט.
54. המונח "**אירוע ספורט**" בסעיף 1 לחוק איסור אלימות בספורט, הוא זה: **"אסיפה, כהגדרתה בחוק הבטיחות, המתקיימת בזירת פעילות ספורט, לשם צפייה בפעילות ספורט"**.
55. המונח "**אסיפה**" בחוק הבטיחות במקומות ציבוריים, על פי ענינו והקשרו, הוא אסיפה בתוך תחום מדינת ישראל, אשר עליה חלים דיני מדינת ישראל, ואשר נמצאת בפיקוח רשויות מדינת ישראל, אשר אחראיות לבטיחות של אותה אסיפה, על פי אותם הסדרים מפורטים בחוק הבטיחות האמור.
56. טענת ב"כ המדינה, עו"ד בן גל, בפניי, כאילו יש התייחסות ספציפית בחוק איסור אלימות בספורט לתחרות המאורגנת על ידי התאחדות בינלאומית (עמ' 7, שורות 23-26 לפרוטוקול מיום כד תשרי תשע"ו (7.10.15)), אינה עונה על השאלה שבפניי. ההתייחסות לתחרויות המאורגנות על ידי התאחדויות בינלאומיות, נכללות בהגדרת המונח "**אירוע ספורט מוסדר**", בעוד שסעיף 17 לחוק עוסק באירוע ספורט גרידא ולא באירוע ספורט מוסדר.
- בכל מקרה, גם אם היה מדובר באירוע ספורט מוסדר, סבור אני שעדיין מדובר באירוע כזה המתקיים בישראל, והחידוש הוא כי גם תחרות המאורגנת על ידי התאחדות בינלאומית כפופה לדין הישראלי, לענין התנאים לקיום אירוע ספורט ותפקידם של האחראים לאותו אירוע, כאמור בפרקים ב ו-ג לחוק איסור אלימות בספורט.
57. בכל מקרה, גם אם יש ספק אם חוק הוא טריטוריאלי, אם לא, כאשר מדובר בפרשנות של סעיף 17 לחוק, שענינו, כמוסבר בהרחבה לעיל, הוא שלילת זכויות של אדם, מן הראוי לנקוט בגישה המצמצמת ולא המרחיבה, ולהותיר את המחוקק כמי שבדרך כלל מחוקק חוקים טריטוריאליים ולא אקסטריטוריאליים (בענין אחרון זה הביא ב"כ העורר, עו"ד בן גביר, אסמכתאות רבות לכך שחוקי העונשין במדינת ישראל הם טריטוריאליים ולא אקסטריטוריאליים; ענין זה מוסכם על הכול, ולא ראיתי צורך להאריך ולהביא פסיקה בעניין).
58. ער אני לכך כי בפסיקה הישראלית יש הרחבה מסוימת של מיקום אירוע הספורט מעבר למגרש עצמו. כך, לענין מיקום המעשים האסורים בקשר לאירוע הספורט עצמו, קבעתי בפסק דין שנתתי, כי גם מגרש אימונים נכלל במסגרת החוק (עמ"י 32208-02-13 פלוני נ' מדינת ישראל (2013) בפסקאות 19-23). כמו כן, עמיתי, כב' השופט ד"ר יגאל מרזל, קבע כי התפרעות בנסיעה לאחר סיום המשחק ולא באצטדיון עצמו תיחשב כהפרת הסדר הציבורי באירוע ספורט שכן מדובר במקום שהוא "בסמוך לו" (פיסקה 11 להחלטה בתיק ע"ח (י-ם) 37245-09-13 חיים ברק כהן נ' מדינת ישראל); וכן ראה את החלטת עמיתי כב' השופט אריה רומנוב בעמ"י (י-ם) 18288-05-13 מדינת ישראל נ' מאור אלפסי (2013), המביא כדוגמה תליית כרזה גזענית על אוטובוס כמעשה המצדיק את הפעלת סעיף 17 לחוק, אך אם ההתבטאות הגזענית לא יצאה מתוך תחומי

האוטובוס, לא ניתן להפעיל את סעיף 17 לחוק.

59. ברם, כל זאת נעשה במסגרת הפרשנות התכליתית של החוק הישראלי, כאשר מגרש האימונים או האוטובוס סמוכים לאותו מגרש כדורגל ישראלי. אין ללמוד מפסיקה זו, כי יש להרחיב את תחולת החוק מעבר לגבולות המדינה.
60. אם סבור המחוקק כי יש צורך בשינוי החוק, ניתן לעשות כן. אולם, בית משפט זה, העוסק בפרשנות חוק המגביל זכויות, לא יטה להרחיב את גבולות החוק מעבר לגבולות מדינת ישראל, כדי שלא לפגוע בזכויות אזרח ישראלי, בגין מעשה שנעשה מחוץ לגבולותיה של מדינת ישראל (בפרק זה, אני מניח כי העורר עשה מה שיוחס לו בבליגיה; כזכור, בפרק הקודם, קבעתי כי עניין זה לא הוכח).
61. לאור האמור לעיל, גם אם הייתי מקבל את עמדת המדינה בדבר תחולת סעיף 17(2) לחוק, וקובע כי העורר עשה את המעשה המיוחס לו, גם אז, לא ניתן היה להרחיקו מאירועי ספורט בישראל, שכן את המעשה עשה בבליגיה, והמגרש בבליגיה אינו בגדר "אירוע ספורט".
62. בעניין אחרון זה יש להדגיש, כי גם אם מדובר באדם אלים במישורים אחרים (כגון: בעל המכה את אשתו) לא ניתן להרחיקו ממגרשי כדורגל, שכן התנאי הקבוע בסעיף 17 לחוק הוא כי ההתנהגות הבלתי נורמטיבית הייתה במהלך אירוע ספורט. ומשתנאי זה לא התקיים, לא ניתן להפעיל את הסעיף.

תקופת ההרחקה

63. לכאורה, לאור שני הפרקים הקודמים, שבהם קבעתי כי אין מקום לתחולת סעיף 17 לחוק, אין טעם לדון בתקופת ההרחקה. אולם, מאחר שיתכן והעניין יגיע לערעור, ראיתי לנכון להציג את עמדתי גם בעניין זה.
64. ב"כ העורר, עו"ד בן גביר, סבור, בטענתו החלופית, כי יש מקום להגבלה לתקופה קצרה, שבכל מקרה צריכה להסתיים ביום הדין (7.10.15).
65. אינני רואה את הדברים עין בעין עם ב"כ העורר. ברצוני לומר בצורה ברורה ונחרצת, כי אם היה מוכח בפניי - גם ברמת הראיה המינהלית - כי העורר השליך אבוקה במגרש כדורגל בישראל, כי אז לא הייתי מתערב בעמדת בית משפט קמא, והייתי מותיר את החלטת בית משפט קמא על כנה, ללא הפחתה של יום אחד מן התקופה שנקבעה.
66. בעניין זה, אין לי אלא לצטט - בהסכמה - את דברי בית משפט קמא (עמ' 20, שורות 9-15 להחלטה):

"מי שאינו יודע כיצד לנהוג באופן ספורטיבי במגרש כדורגל, אינו ראוי להיכנס ולקחת חלק באירוע שכזה, אף אם הוא אדם נורמטיבי בדרך כלל.

כאמור, קבוצה מעודדים בשירים, בלבוש ובמילים, לא באבוקות, לא בחזזים ולא ב'שריפת המועדון', פשוטו כמשמעו.

תמוהה מאד בעיניי העובדה כי אנשים צעירים ונורמטיביים אשר בחיי היום יום מתגלים כמנומסים ובעלי דרך ארץ, משנים את עורם באחת כאשר נכנסים הם לשערי האיצטדיון".

67. ראוי לציין, בהקשר זה, כי אכן בעבר פסיקת בתי המשפט השונים נקבה בתקופות הרחקה של ימים וחודשים (ראה: ניתוח הפסיקה המופיעה בפסקה 31 לפסק דיני בפרשת פלוגי, המוזכר בפסקה 58 לעיל).

אולם, בתקופה האחרונה ניכרת החמרה בתקופת ההרחקה. הדבר בא לידי ביטוי, למשל, בהחלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט הבכיר אמנון כהן) שקיבל את עמדת המדינה והכפיל את תקופת ההרחקה משנה לשנתיים (עמי 13-02-16536), ועמדה זו אושרה בהחלטת כב' השופט ניל הנדל בבש"פ 1869/13 הנ"ל, שהחלק הנורמטיבי שבו הובא לעיל בפסקה 29 לעיל). כמו כן, ראה החלטת סגן הנשיא ד"ר עודד מודריק (שהוזכרה בפסקה 30 לעיל), שבו דחה ערעור על אורך תקופת ההרחקה (30 חודשים לעוררים 1 ו-3, ו-15 חודשים לעורר 2) [וקיבל את הערעור בעניינים אחרים של התייצבו בתחנת המשטרה וביטול ההרחקה ממשחקי הקבוצה שבה המורחק הוא השחקן עצמו].

68. אני ער לכך שאוהדי קבוצת שרלרואה התנהגו באופן מבזה והשתמשו בביטויים אנטישמיים כלפי אוהדי בית"ר ירושלים, כולל העורר. זאת נקבע כממצא עובדתי בהחלטת בית משפט קמא, כמצוטט בפסקה 12 לעיל. גם העורר עצמו בהודעתו במשטרה, בשורה 31, בתשובה לשאלה מה קרה בדקה הראשונה, אמר: **"האוהדים הבלגיים התחילו להתגרות בנו. באו לכיוון היציאה שלנו וזהו ואז הדליקו אבוקות וזרקו"**.

אך, לשיטתי, השאלה "מי התחיל", טובה, אולי, לריב בין ילדים. אין מקומה במגרשי כדורגל. יש צורך לנקוט באמצעים חמורים, כנגד שני הצדדים. אולם, אם ניצב בפני בית המשפט אחד מן הצדדים, שהוכח כי זרק אבוקה, אחת דינו להרחקה ממגרשי הכדורגל, ללא קשר לשאלה אם פעל ראשון או בתגובה (יתכנו מקרים, בהם בשל עקרון השוויון, אם ביחס לגורם המתחיל נקבע בהחלטה שיפוטית הרחקה של חצי שנה, לא יהיה זה הוגן להרחיק את הגורם המגיב לתקופה של שנה. לא אלו הנתונים בתיק שבפניי).

הערות נוספות

69. ב"כ המדינה סבורה כי יש לתת משקל להתנהגות העורר, בכך שהפר את צו בית משפט קמא. היא אף הגישה לי שלושה תיקים של חקירות שנפתחו. עיינתי בתיקים והוברר כי אין כל ממצא לפיו העורר נכנס למגרשי כדורגל, בניגוד לצו. כל שיש בפניי הוא חקירה על אי התייצבות העורר בשעת המשחק במשטרה. כנגד זאת, מצויה תגובת העורר, לפיה הגיע למשטרה, אך השוטרים לא התייחסו אליו (בעניין זה יש לזכור כי העורר גר בגוש דן והוא התייצב במשטרה באזור מגוריו, שלא הייתה מודעת לצו שניתן בבית המשפט בירושלים).

על כל פנים, לאחר שהובהרו הדברים, לא היו הפרות נוספות. מכאן, שאין לייחס לעניין זה משמעות מחמירה, מעבר למה שנאמר לעיל.

70. ב"כ המדינה הביאה בפניי החלטה של בית משפט זה (כב' השופטת עירית כהן) שבה נדחה עררו של אחד מ-12 המשיבים בבית משפט קמא (עמ"י

36163-08-15 מאור קדוש נ' מדינת ישראל (2015). היא מבקשת ליישם תוצאה זו, לפרשה שבפניי.

עיינתי בהחלטה זו, ואין בה כדי לשנות מעמדתי.

באותה פרשה, העורר לא חלק על כך שמשחק הכדורגל בשרלרואה נכנס בגדר "אירוע ספורט" (פיסקה 23 רישא להחלטה האמורה). במקרה שלפנינו, חולק על כך ב"כ העורר, ולכן נדרשתי לשאלה זו והכרעתי מה שהכרעתי. מאליו מובן, שאין בהחלטת כב' השופטת עירית כהן כדי להשפיע על הסוגיה שלא נדונה בפניה.

גם ביחס לנושא השני שעמד בפניי, האם העורר זרק אבוקה, אם לאו, שונה מהמצב בתיק קדוש, שכן שם הודה הנאשם בהדלקת האבוקה וזריקתה (פיסקה 24 להחלטה הנ"ל), וכל טענתו הייתה שהדלקת אבוקה במשחק כדורגל אינה אסורה בבלגיה. כב' השופטת עירית כהן קבעה כי העורר לא הוכיח טענתו זו, ובכל מקרה די במעשה המיוחס לו ובמסמכים שהוצגו לפניה כדי לסתור את הטענה כי המעשים הללו מותרים בבלגיה. מכאן עולה, שאין בפסיקתה של כב' השופטת עירית כהן כדי להשפיע על החלטתי בתיק זה, שעניינה עובדתי, האם העורר זרק אבוקה, ומסקנתי כי עניין זה לא הוכח אפילו ברף הראיות הנמוך הנדרש לצורך הכרעה מינהלית.

סיכום

71. הערר מתקבל, משני הנימוקים שפורטו לעיל: אין תחולה לסעיף 17(2) לחוק, הן בשל העובדה שאין מדובר ב"אירוע ספורט", בשל היותו בבלגיה. והן בהעדר הוכחה - גם על פי רף הראיה המינהלית - כי העורר התנהג באופן הנותן בסיס סביר לחשש שהוא עלול להתנהג בעתיד באופן אלים או תוך הפרת הסדר הציבורי באירוע ספורט, או להתבטא התבטאות גזענית.

72. הוספתי ואמרתי, כי אם בית המשפט העליון יקבל את הערר ביחס לשני נושאים אלה, אין מקום להפחתת התקופה שנקבעה על ידי בית משפט קמא, שכן תקופה זו מתאימה והולמת את הנסיבות, אם אכן היה מדובר באירוע שקרה, קרי: יידי אבוקה על ידי העורר במגרש כדורגל בישראל (דבר שאינו מתאים לנתונים של תיק זה, לפי פסיקתי שלי, כפי שפורטה לעיל).

73. סוף דבר:

הערר מתקבל, והמגבלות שהוטלו על העורר בהחלטת בית משפט קמא - בטלות. מאחר שהעורר לא ביקש הוצאות משפט, אינני פוסק הוצאות, וכל צד יישא בהוצאותיו.

74. כאמור בהחלטתי מיום כד תשרי תשע"ו (7.10.15), עמ' 9, שורה 22, פסק הדין יישלח לצדדים על ידי מזכירות בית המשפט, באמצעות נט-המשפט וכן בדואר.

ניתן היום, כ"ו תשרי תשע"ו, 09 אוקטובר 2015, בהעדר הצדדים.